

Avalen el setge policial a la seu de la CUP

La jutgessa archiva la denúncia perquè diu que els agents no van entrar al local el 20-S

Manifestants, davant la policia ■ A.S.

L'escola concertada protesta pel nou decret de concert

Reclama més finançament

Masferrer, suspès de les seves funcions

Una part de la junta ha perdut la confiança en Bartomeu i vol eleccions

EL PUNT AVUI+

1,50€

DISSABTE • 22 de febrer del 2020. Any XLV. Núm. 15278 - AVUI / Any XLII. Núm. 14148 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6,7

Taula de "diagnosi"

FRED • Carmen Calvo desinfla les expectatives de la primera reunió de la mesa i en limita l'objectiu a fer un diagnòstic

El govern ultima la bateria de temes per portar a la bilateral

OFICIAL • El ministre Castells hi defensarà la posició oficial del govern espanyol i no el dret a decidir, que ha propugnat

EUROPA-MÓN

P22

CULTURA

P23-24

El president del Consell Europeu, Charles Michel, ahir, en un recés entre les diferents reunions bilaterals que va mantenir ■ EFE

Negociació enrocada i fallida

La cimera del macropressupost de la UE finalitza sense acord ni nova data

Un llibre desmunta les falses històries de Catalunya

Vol desmentir les "tergiversacions" del corrent catalanofòbic i les de l'Institut Nova Història

EUROPA-MÓN P20-21

La Xina confia a vèncer el coronavirus al març

L'epidèmia arriba a la Llombardia, al nord d'Itàlia, on ahir se'n van declarar 14 casos

Demà, entrevista al vicepresident Pere Aragonès. Llegeix-la al diari i mira-la al web

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director) i Joan Sarola (Sistemes). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes.
Administració: Carme Bosch. **Comunicació:** Albert París.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselllectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Xavier Graset

Existència

Aquells sobres que venien al quiosc, i que quan els obries t'omplien el terra de petits indis i vaquers, i de ninotets de soldats o amb gorra de pala o amb barret en funció de si eren del nord o sudistes americans, tornen al meu cap. Ho veig ara mateix. La recreació del joc, que anava complementada per l'oferta filmica d'aquells anys, em ve a la memòria, ara havent llegit *A l'horitzó*, una novel·la meravellosa escrita per l'argentí resident a Brooklyn Hernán Díaz, traduïda per Josefina Caball, i editada per Periscopi. La conquesta de l'oest, que el relat oficial havia revestit d'una èpica triomfant, ha quedat despallada pel pas del temps. El genocidi de tants i tants pobles indis esdevé vergonya. El fotògraf Edward S. Curtis en va fer gairebé un inventari fotogràfic, i Hernán Díaz, sense haver trepitjat el terreny, també revela imatges, moments, personatges, escenaris, accions amb paraules ben trobades. "La nostra missió suprema és distingir les paraules que ens permetin participar més plenament en l'èxtasi de l'existència", diu un dels personatges de

Trump clama perquè es recuperi l'estil d'Allò que el vent s'endugué'. Si veiés 'Paràsits' potser s'hi veuria retratat

la seva novel·la. I just el protagonista, un jove immigrant suec Hakan, que per un descuit se separa del seu germà en començar el seu periple, l'un farà cap a Nova York i l'altre a Califòrnia, és escadusser, maldestre en paraules. Tot i així passarà anys en aquest recorregut de cerca del germà, iniciàtic, amb trobades i aventures de tota mena. Aprenent a ser en un desert. Com diu Lorimer, un naturalista amb qui coincideix: "Conèixer la natura vol dir aprendre a ser." Malgrat tot Hakan serà sempre un estranger en un espai que encara no està definit del tot, encara no està organitzat com a estat, ni té consciència nacional. No estic convençut que aquest anti-western agradi a Donald Trump. Només veient la seva reacció al fet que l'Oscar a la millor pel·lícula hagi estat per a *Paràsits* ja ho podem intuir. No li ha agradat que s'hagi premiat una pel·lícula sud-coreana perquè els EUA hi tenen conflicte d'interessos comercials. Trump clama perquè es recuperi l'estil d'Allò que el vent s'endugué'. Si veiés *Paràsits* potser s'hi veuria retratat, i si llegís *A l'horitzó* li cauria el món als peus.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Negre sobre groc

Vaig a l'òptic, li dic que cada cop necessito més llum per llegir i em respon que té la solució al problema. Unes ulleres amb vidres de color groc. "Té, posa-te-les." Me les poso. "Ara llegeix." El negre de les lletres s'ha fet més intens sobre el blanc, que ara és groc. Em miro l'òptic. Em fa ràbia no haver-ho inventat i patentat jo. Tant com ho tinc observat. A l'aeroport de Barcelona, i en general a tots els catalans i, em sembla, als de les Balears, els cartells lluminosos informatius estan escrits en rigorós trilingüisme: català, anglès i castellà, per aquest ordre. Va ser una deferència de la pau olímpica. Durant els Jocs, totes les comunicacions, escrites o orals, eren en català, francès, anglès i castellà. L'Ajuntament de Barcelona i la Generalitat van lluitar molt perquè fos així. La regla es va estendre als aeroports, sense el francès. Molt bé. Perfecte. Només que en els rètols de l'aeroport l'ordre idiomàtic no pressuposa una preferència visual. La "sortida", com l'"exit" estan escrits negre sobre blanc. La "salida", negre sobre groc. L'impacte sobre la retina és superior,

“Reclamàvem a Espanya que fes política. Ja en fa. No sé si ens agradarà

l'ull se n'hi va. Fins i tot sembla que les lletres siguin més grosses. No ho són però brillen com amb les ulleres de l'òptic. Se les saben totes. Als Jocs, Constantino Romero era l'encarregat dels comunicats i avisos per megafonia. Pronunciava molt bé el català, el francès i l'anglès. Ell era, però, castellanoparlant, d'Albacete, i la veuarra estentòria i sense dubitacions li sortia quan emetia en castellà. Semblava que llegís el comunicat amb ulleres grogues. Davant el seu "señoras y señores" l'estadi feia intenció d'enfonsar-se per excés de decibels. Ara comparin-ho amb "senyores i senyors" o "ladies

and gentlemen", o "mesdames et messieurs" (el francès és olímpic per respecte al senyor Coubertin, que es va inventar el festival; els aeroports en van prescindir).

La saben molt llarga, ho repeteixo. Ara ofereixen una taula de diàleg per mirar de resoldre el "conflicte català". Nosaltres havíem estat els primers a reclamar-la. Nosaltres hi anirem negre sobre blanc. Ells s'hi han finalment avingut. A canvi, hi van amb el negre sobre groc. El president Torra, que vol fer difícil la composició de la taula, reclama que sigui presidida per un mediador. "Internacional", diu que el vol. Anglès? Francès? El govern espanyol el troba innecessari. Suposem que al final claudiqués. Sempre el rebaixaria al negre sobre blanc. "Negre sobre blanc" és la frase feta per dir "escriure". Espanya escriu negre sobre groc. Li reclamàvem que fes política. Ja en fa. Em sembla que no ens agradarà.

"Em deixes una altra vegada les ulleres grogues?" L'òptic me les serveix. Llegeixo un titular de *La Vanguardia* en català. Em tranquil·litzo: no queda traduït al castellà original.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/tgnzr9>

A la tres

Xevi Sala / xsala@elpuntavui.cat

La taula poc dialogada

Mentre els tractors tallaven carreteres espanyoles en un clam de supervivència, diputats i diputades discutien al Congrés sobre surrealistes anades i vingudes a Veneçuela. Mentre el sud de Catalunya es manifestava per demanar més seguretat i menys explotació empresarial a la indústria petroquímica, diputats i diputades discutien al Parlament sobre el “transcendental” color de les estovalles de la taula de diàleg. Tanta distància entre la classe política i els problemes reals del carrer et fa tornar a la memòria una de les frases més repetides durant la darrera campanya a les eleccions catalanes: cal fer més autocrítica i fer més República, deien els caps de cartell dels partits independentistes. A partir d'aleshores, d'autocrítica se n'ha fet exageradament i el desplegament de la República, en canvi, s'ha reduït a la mínima expressió. Fins al punt que l'exhibició

“De tant gestionar contradiccions els polítics mutaran en gestors del desengany

més alta de republicanisme que hem pogut constatar ha estat la teatral plantada al rei Felip a l'hora de fer-se les fotos per a la nova legislatura espanyola. De tant gestionar les contradiccions –aquesta expressió que ha fet fortuna entre els professionals de la política a l'hora de justificar els oblits

electorals i els canvis de criteri programàtics– els nostres parlamentaris corren el perill de mutar fins a convertir-se en simples gestors del desengany. Amb la famosa taula del diàleg, per exemple. Uns, amb la *brillant* idea de triar primer data sense consultar-ho amb un dels convidats principals. Els altres, posant com a condició l'assistència d'un convidat sorpresa. Al final sembla que la cita serà el dia 26. Però, mentrestant, els ciutadans, també aquells que sense militar en cap partit creuen en el dret a decidir; que forneixen amb aportacions la caixa de resistència quan se'ls demana auxili; que s'han fet socis d'Òmnium per plantar cara a la repressió estatal, i que també són incondicionals de totes les manifestacions que facin falta, continuen sense entendre per què és tan difícil seure, encara que de moment les estovalles acabin sent de paper i el resultat càpiga en un *kleenex*.

De reüll

Maria Palau

Poesia de combat

Els catalans som tan recargolats que ens hem inventat que a l'Estat espanyol es practica la censura. Que fa dos anys la fira Arco de Madrid prohibís una instal·lació artística de Santiago Sierra dedicada als presos polítics (no només catalans) ho deuriem somniar. També deu ser cosa de la nostra imaginació estrafolària que aquesta setmana l'Ajuntament de Madrid (governat pel PP en coalició amb Ciutadans i amb el suport de Vox) hagi eliminat uns versos del *roig* de Miguel Hernández del projecte del memorial de les

L'Ajuntament de Madrid ha eliminat uns versos de Miguel Hernández

víctimes de la Guerra Civil del cementiri de l'Almudena. El consistori comandat per totes les modalitats de la dreta espanyola va arrencar fa uns mesos les plaques amb els noms dels afusellats pel dictador que s'havien col·locat en aquest monument en construcció.

En el fons, i tot i la ràbia que sentim, els censurs d'aquesta Espanya que no s'ha despertat de la negra nit del franquisme (i que, per descomptat, no cal confondre amb el conjunt de la societat espanyola, però sí amb l'important sector d'aquesta que l'avalua per manar), són ridículs. Es pensen que amb una goma d'esborrar poden fer desaparèixer les lletres que hem llegit, que hem memoritzat, que hem integrat en les nostres cèl·lules, que són nostres. Som els poemes combatius de Miguel Hernández i, per tant, per suprimir-los ens hauran de suprimir a nosaltres. Més val no insistir-hi gaire per no donar-los pistes.

Les cares de la notícia

MINISTRE ESPANYOL DE CONSUM

Alberto Garzón

Un pas molt petit

El ministre ha presentat la llei que restringirà la publicitat del joc en línia per frenar i prevenir la ludopatia, però la realitat ha fet decebedor l'anunci fet fa setmanes pel mateix ministre, sobretot per l'excepció dels partits de futbol. És un primer pas positiu, però molt petit.

CONSELLER D'ACCIÓ EXTERIOR

Alfred Bosch

Adhesió a l'Agenda 2030

Una trentena d'organitzacions s'han adherit a l'Acord Nacional per a l'Agenda 2030, que el govern impulsa. Un pacte de país i el tret de sortida de l'Aliança Catalunya 2030, que promou la resposta col·lectiva per assolir els objectius de desenvolupament sostenible reconeguts per les Nacions Unides.

HISTORIADOR

Cristian Palomo

Contra la pseudohistòria

Els historiadors Cristian Palomo i Vicent Baydal són els coordinadors de *Pseudohistòria contra Catalunya*, en el qual, amb sis autors més, contrasten les diferents teories, provinents tant de l'espanyolisme més ranci com del catalanisme radical, que qüestionen la història del país.

EDITORIAL

El punt de partida del diàleg

La convocatòria de la mesa de diàleg entre els governs català i espanyol és un pas endavant en el llarg camí de la normalització de les relacions institucionals i polítiques entre Catalunya i Espanya. En aquest sentit, només pot ser interpretat com una bona notícia, perquè des de Catalunya fa més de dos anys que es reclama un diàleg polític amb Espanya i fins ara només s'havia obtingut la negativa, la incomunicació i la repressió. Avui, la repressió es manté, però la disposició a parlar és un canvi positiu, més enllà de desavinences formals que només abonen la falta de sintonia entre les dues parts.

No és contradictori amb aquesta visió reconèixer que aquesta mesa neix d'una necessitat conjuntural, la investidura de Pedro Sánchez, i d'un pacte entre dos partits, PSOE i ERC, i que aquests dos factors condicionen molt les circumstàncies i el recorregut d'aquest diàleg i l'abast dels fruits que pugui donar. Tampoc es pot amagar la percepció que cada actor utilitza la mesa de diàleg en funció dels seus interessos, ja siguin uns pressupostos, unes eleccions o una estratègia política determinada.

Ningú en aquesta mesa es pot permetre negar el diàleg o boicotejar-lo, però cal ser molt cec per no veure les limitacions que dificulten enormement un acord respecte al conflicte polític que enfronta Catalunya i l'Estat. Perquè la part catalana vol parlar del conflicte estructural –sobirania, relació amb l'Estat, autodeterminació– i la part espanyola vol parlar de la intendència –finançament, infraestructures, competències, incompliments–, és a dir, de qüestions pròpies de la comissió bilateral que quatre dècades d'estat autònom no han estat capaces de resoldre.

Tal dia com avui fa...

1 any **Contra el judici**
Desenes de milers de persones participen en la vaga i les mobilitzacions arreu del país per denunciar la causa contra els presos polítics.

10 anys **Pacte anticrisi**
Montilla insta Mas a fer un pacte català anticrisi. CiU fa una demostració de força al territori i fa una crida a "airejar la Catalunya del tripartit".

20 anys **Planta Aznar**
Pimentel planta Aznar i Aparicio en una tensa presa de possessió. El nou ministre de Treball ignora el seu antecessor en el discurs oficial.

Full de ruta

Teresa Márquez

Racisme a la graderia

Ha tornat a passar i ja comença a ser massa habitual. Aquesta vegada, en un partit de futbol a Portugal, un jugador de color ha abandonat el camp fastiguejat pels insults racistes que rebia des de la graderia. Els seus companys d'equip han intentat que continués jugant, però ell s'hi ha negat en rodó. Posteriorment, Moussa Marega ha defensat a través de les xarxes socials la seva actuació i no ha estalviat crítiques a l'àrbitre, que lluny de posicionar-se al seu costat li ha tret una targeta groga pel que ha considerat un comportament antiesportiu. Les agressions verbals a jugadors pel seu color de pell o pel seu gènere han augmentat de forma exponencial en els darrers anys sense que ni els clubs, ni les associacions esportives, ni els organismes internacionals hi hagin posat fre. Part del públic s'ha acostumat a escopir a la gespa les seves frustracions i els seus odis com si també formés part de l'espectacle i això ha generat un ambient

Si som prou bons per suspendre un partit perquè a algú li han cridat "nazi", apliquem el mateix tracte quan a algú li criden "negre" o li recorden la seva mare

enrari i propens a normalitzar en la societat actituds que s'han de tallar d'arrel. No em serveix la frase típica futbolística d'"allò que passa al camp es queda en el camp", perquè ni és certa ni està justificada. Bàsicament, perquè allò que passa en el camp és vist per milers, o milions, de persones que acaben interioritzant que insultar i denigrar persones només perquè tenen un trets diferents no és tan greu. I quan un minimitza la gravetat en rebaixa la importància. Quan la transformem en material humorístic, acaba fent-se un lloc en el costat dels abusadors que veuen triomfants com han superat un obstacle més. Si som prou bons per suspendre un partit perquè a algú li han cridat "nazi", apliquem el mateix tracte quan a algú li criden "negre" o li recorden despectivament la seva mare. Algun entès va argüir que aquest ambient d'excés en el futbol formava part de la seva idiosincràsia, que no anava més enllà i que no hi havia res a fer. Doncs rotundament no, perquè el futbol no ha de ser així.

Tribuna

Enric Roca Casas. Director d'Edu21 i professor d'educació a la UAB

Educació com a dret social

Arreu de la polèmica sobre el pin parental que forces d'ultradreta volen imposar sobre les administracions educatives en determinats territoris on tenen influència, ha sorgit el debat sobre quines fronteres, en l'àmbit educatiu, corresponen als projectes educatius dels centres escolars i quines altres serien pròpies del marc familiar.

CAL DIR QUE ACTUALMENT les influències educatives que reben els infants i joves provenen de múltiples sectors i amb infinitat de canals. Voler delimitar espais d'influència educativa en exclusiva resulta, més enllà dels aspectes ètics o legalistes, del tot ridícul. Per més que uns pares pretenguin, per exemple, preservar els seus fills de la influència educativa, o simplement informativa, en àmbits com la pluralitat de creences religioses, les modalitats d'orientació sexual i, per tant, d'educació sexual i de gènere, etc., els seus fills rebran múltiples inputs sobre aquests temes més enllà dels cercles familiars i escolars, sobretot, a partir de la informació que circula per les xarxes que ha esdevingut la principal font informativa del jovent.

ÉS EL CONJUNT DE LA SOCIETAT qui ha de fer-se corresponsable de la funció educativa dels seus ciutadans. En democràcia, les administracions educatives tenen cura de l'ordenació del sistema educatiu donant compliment a l'encàrrec social que els encomana facilitar l'accés a una cultura bàsica al conjunt dels infants i joves. I són els centres escolars qui acaben desplegant les normatives generals i les contextualitzen en forma de projectes educatius propis i singulars. Les famílies, en el moment que matriculen un fill en un centre, assumeixen aquest projecte educatiu

i es corresponsabilitzen del seu desenvolupament sobre la base d'un pacte de confiança mútua.

VOLER TRENAR aquest compromís apel·lant a les creences de cadascú, per més legítimes que siguin, no és raonable des del punt de vista cívic i social. Si l'escola informa, mostra i argumenta des de la diversitat i la pluralitat i no ho fa, en cap cas, imposant les opcions que cada alumne haurà d'assumir dins el seu propi projecte de vida, la influència de les famílies a ben segur tindrà el seu propi terreny de joc en la construcció d'aquest projecte. Però si respectem l'autonomia de cada persona per decidir sobre el model de vida que vol assumir, no l'estarem ajudant si el separem dels seus companys d'aprenentatge per tal d'evitar-li l'exposició a elements educatius que nosaltres, per creences religioses i axiològiques, li volem ocultar. Escoltar les raons dels altres, els models socials, personals, afectius dels altres, conèixer la pluralitat d'opcions i de creences, tot això en cap cas pot ser motiu d'exclusió escolar sinó que, al contrari, actua com a vacuna a una possible exclusió social.

“Escoltar els models socials, personals, afectius dels altres actua com a vacuna a una exclusió social”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Omplirem Perpinyà!!

■ No serien noves les maniobres i pressions de Madrid per no afavorir cap acostament entre els comtats del Rosselló, la Cerdanya i el Conflent amb el Principat. Unes terres amb 900 anys, des de l'alliberament musulmà fins al Tractat dels Pirineus, compartint elements comuns de sobirania política, la llengua i l'organització jurídica per la qual es governaven.

La que era, al segle XVII, quan la partició, segona ciutat de Catalunya i que molt aviat va patir les ordres de París, per substituir el català pel francès, que li van fer enyorar el centralisme barceloní, es prepara per acollir milers de germans catalans convocats al centre (del món) pel Consell per la República, i que amb la participa-

ció del president Puigdemont i els consellers Comín i Ponsatí seran l'expressió de la seva immunitat, i per tant de celebració de les victòries judicials, i de condemna de la repressió de l'Estat.

El paper de la Catalunya Nord va ser clau en el referèndum de l'1 d'Octubre, i ara, la seva predisposició és important per facilitar la trobada del poble amb el govern a l'exili. El dissabte 29 de febrer, fem un torcebraç als estats de banda i banda. Omplim Perpinyà!!

JOSEP ALEMANY RIGOL
Vallirana (Baix Llobregat)

Oposicions 2020: Bargalló vol destruir l'educació

■ El conseller Bargalló i el seu departament han presentat recentment els últims retocs per a les oposicions al cos de professors

de secundària.

Si educar és orientar l'individu per tal que assoleixi coneixements contrastats i criteris objectius, ara l'elecció dels docents va en sentit contrari. Les noves oposicions valoren molt poc el nivell de coneixements dels docents en la seva especialitat, fet que comportarà professors que sabran poc que explicar encara que se'ls vol avaluar més de com han d'explicar.

És a dir, el plantejament del departament ja no és que l'ensenyament es fonamenti en els coneixements i en un professorat sòlidament format en la matèria que ensenya, sinó a reduir les especialitats docents mantenint-ne el nom però buidant-les de contingut. La prova d'això roman en el fet que no cal titulació afí per presentar-se a una determinada especialitat docent.

De fet la primera prova

de l'oposició, eliminatòria, la pot superar qualsevol aspirant sense tenir coneixements sòlids de la seva especialitat, només cal que domini la terminologia competencial que el departament ha creat a tal efecte. En igual sentit treballa la segona prova eliminatòria, on s'han gairebé eliminat els coneixements de l'especialitat a demostrar.

De fet la part pràctica, i que equival a un 70% de la nota, l'han reconvertit en un supòsit didàctic on els coneixements de l'especialitat han estat substituïts per qüestions generals. En definitiva, que els nous docents no cal que siguin docents en la seva especialitat, la qual cosa implica que poc ensenyaran als nostres fills.

Ens hem begut l'enteniement?

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La frase del dia

“L'exili ens ha volgut anul·lar políticament i l'acte de Perpinyà és l'inici del retorn”

Toni Comín, EURODIPUTAT A L'EXILI

Tribuna

Josep Huguet. Enginyer industrial

Moviments o posicions

Què ens està passant?, es pregunta amb raó molta gent preocupada per la situació política, per l'enquistament dels problemes i pels debats esgotadors entre estratègies pel canvi. Doncs res que no hagi passat en altres llocs i en totes les èpoques. He repassat el llibre *Manual de desobediència civil*, de Mark Engler i Paul Engler (Edicions Saldonar) i allà es comprova, només observant diversos casos del segle XX, com les pugnes entre diverses estratègies eren habituals en els moviments pels drets civils, en la lluita contra la guerra, en els moviments ecologistes o en els processos per la independència o per a la caiguda d'alguna dictadura.

ÉS MOLT INTERESSANT CONÈIXER els debats entre els activistes i teòrics de moviments progressistes als EUA de mitjans del segle passat. D'una banda, Saul Alinsky, considerat el pare de l'organització comunitària, que apostava per prioritzar les tasques d'acumulació de forces a l'entorn d'objectius molt concrets i amb gran capacitat de mobilització. Aquesta línia permetia guanyar alguns drets o concessions, alhora que servia per agrupar gent a l'entorn d'organitzacions estructurades. A l'altra banda, Frances Fox Piven, que abonava les accions més disruptives, inesperades, simbòliques que permetien un important impacte en l'opinió, partint de la base que els moviments de protesta han de “causar commoció entre els buròcrates, entusiasme en els mitjans de comunicació i tensió en els líders polítics”. Les pegues d'ambdues opcions són que, en la primera, hi ha el risc d'aconseguir avenços minimalistes però perdent de vista la globalitat del desafiament; i en la segona, que els esclats massius d'un determinat episodi disruptiu tenen també desinflades ràpides que poden no deixar rastre. Hi ha, però, una qüestió prèvia a discernir.

Aquests debats es produeixen i es produeixen al si d'estratègies no violentes. En cap cas es flirteja amb la teoria revolucionarista d'acceptar qualsevol forma de lluita, que inclou la violència contra objectes, propietats i, molts cops, persones. Com deia l'activista Rebecca Solnit, en resposta a les tàctiques d'aldarull del *black block*: “Si vols fer una cosa contra la qual ens oposem la immensa majoria, fes-la tu sol.” Aquesta línia vermella caldrà traçar-la també a Catalunya i prendre totes les mesures perquè ningú la traspassi. Perquè, com constata l'experta Erica Chenoweth, els moviments amb un flanc paraviolent estan destinats al fracàs. I en comptes d'augmentar l'abast i la preeminència de les accions més grans, les faccions violentes tendeixen a fer disminuir la participació. Un moviment no violent de masses ha de controlar amb formació i disciplina els seus actius i les seves accions.

UN COP DELIMITAT el camp no violent, fins i tot els grans líders reconeguts

“Delimitat el camp no violent, fins i tot els grans líders com Gandhi i Luther King van oscil·lar entre les diverses variants de l'estratègia

com Gandhi i Luther King van oscil·lar entre les diverses variants de l'estratègia. Ells mateixos van protagonitzar episodis formalment disruptius amb els règims respectius. La Marxa de la Sal o els boicots de Birmingham són accions que altres membres d'organitzacions progressistes no veien clares. Però ambdós líders, malgrat encapçalar episodis situats clarament en una estratègia de moviments, mai van renunciar a forjar en paral·lel organitzacions sòlides preparades per a un conflicte de posicions. El Congrés Nacional Indi, el partit instrument de la independència; i les organitzacions pels drets civils americanes. I tampoc renunciaren a compartir o, fins i tot, protagonitzar models de societat alternativa, com a forma de vida.

PERÒ, QUAN ES VOL CONFRONTAR l'estratègia de moviment que sembla predestinada a obtenir uns canvis transformacionals, amb l'estratègia de posicions centrada en reptes transaccionals, s'oblida que tant Gandhi com King obtingueren uns resultats concrets immediats ridículs, i clarament transaccionals. I per això foren criticats per molts dels seus. En canvi, el guany fou simbòlic i transformacional a mitjà termini, pel que fa al seu reconeixement per part del poder establert, com a interlocutors. D'això es queixava Winston Churchill quan criticava que l'Imperi britànic s'havia humiliat en rebre un pòtol vestit amb un llençol. Algú s'imagina Gandhi amb el moviment esgotat, 60.000 presos i l'expectativa de només aconseguir una mínima part de les reivindicacions sobre la sal, quan el criden per conversar, negar-se a fer-ho? Lamentablement el moment català no passa tant per un debat seriós i serà sobre la diagnosi i la combinació d'estratègies de posició i moviment, com per la disputa de l'hegemonia partidista.

De set en set

Jordi Panyella

Del procés a la crisi

Un procés és fer camí, una crisi és encallar en un esborranc. Tothom vol estar en procés cap a alguna cosa, ningú vol tro-

bar-se atrapat en una crisi, lligat de mans i peus, notant l'alè de podridura al clatell, ofegant-se en la merda. Del procés polític d'una Catalunya que caminava cap a la plenitud nacional s'ha passat a parlar d'un país que viu una crisi política a la qual algú promet ara buscar una solució, és a dir, treure el país de la crisi aturant el procés. Ni bifurcació, ni històries. Via morta, estació *tèrminus*, tothom a casa seva (els presos a la presó) i aquí pau i demà glòria.

Vet aquí el gran engany de la semàntica, el gran engany de la política, que és aquell art de construir castells de paraules que després s'enderroquen amb un cop de vent. Vet aquí el gran error que comporta acceptar seure en una taula amb els espanyols i acceptar un debat sota el paradigma de “crisi política”.

Probablement, el terme *procés* era en si mateix un altre engany, un concepte d'encunyació periodística que a la política ja li ha anat bé per anar fent, però un invent il·lusionant al cap i a la fi, perquè un demà millor sempre il·lusiona. Reduir els anys de lluita nacional a Catalunya al concepte simple de “crisi política” no és cap consecució, ni cap passa endavant. No és cap triomf dels catalans que els espanyols acceptin parlar de “crisi política” a Catalunya, tot el contrari.

Diu el manual que amb l'enemic l'única cosa que s'ha de negociar és la rendició. Fins avui, certament, s'han rebut moltes hòsties, i més d'un està contra les cordes, però que se sàpiga encara ningú ha tirat la tovallola. El procés potser no, però el país segueix dempeus. Crisi política? Quina crisi?

Sísif

Jordi Soler

Nacional

S'acaben les inhabilitacions pel 9-N

Artur Mas podria tornar a la política activa diumenge i prepara el llibre 'Cap fred cor calent'

Reacció de l'escola concertada

Les privades volen un finançament millor i els degans d'Educació estan contra el títol en línia

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

D'entrada, “diag

FRE Calvo rebaixa l'abast de la primera reunió de la taula a fer un diagnòstic i obvia el relator **GIR** El ministre Castells hi defensarà la posició de Sánchez i no el dret a decidir en què creu **REBUIG** L'ANC ja es desmarca de la pretensió de Torra que les entitats sobiranistes també participin en la negociació

D. Portabella / F. Espiga
MADRID / BARCELONA

Més que mirar al futur de les solucions, compartir una mirada al passat per poder diagnosticar d'on venim i saber per què som on som. Aquesta és la filosofia amb què el govern espanyol que presideix Pedro Sánchez afronta la primera reunió de la taula de governs, que se celebrarà dimecres 26 a La Moncloa. Vista l'expectativa que hi ha perquè el disseny de la taula i el nombre de cadires deixi pas al fet d'entrar en matèria política, la vicepresidenta primera, Carmen Calvo, va rebaixar ahir l'abast d'aquesta primera cita –que ara per ara és l'única que està previst que copresideixin Quim Torra i Sánchez– i va desinflar la possibilitat d'obtenir-ne avenços polítics. “És lògic que comencem segurament per una reflexió de diagnòstic del que ha succeït des de fa molts anys. Això no és d'un any ni de dos, sinó que ve de molt enrere, de quan Catalunya decideix la reforma del seu Estatut i el PP es dedica a recollir firmes contra l'Estatut d'un territori d'aquest país”, va reflexionar Calvo per obrir el joc del diagnòstic.

La Moncloa sent que pagarà un preu alt per una iconografia que recordarà una cimera bilateral entre dos estats –amb Torra i el vicepresident Pere Aragonès al capdavant de la delegació catalana més nombrosa que ha entrat mai al

Palau de l'avinguda Puerta de Hierro de Madrid– i el que no desitja és pagar també, i tot just començar, un preu polític en el llenguatge. El màxim que ha fet Sánchez ara per ara és retornar al terme *seguretats jurídica*, que ja va ser el fetitxe de la cimera de Pedralbes del desembre del 2018 per no dir explícitament *Constitució*, la qual cosa és un eufemisme que permet a l'independentisme pensar que la seguretats jurídica del demà pot ser diferent de l'actual marc autonòmic.

A l'hora de presentar el 26 de febrer com “la inauguració d'una nova etapa”, Calvo creu que això obliga les dues parts a l'esmena, ja que detecta frustració en els dos bàndols. “Ni l'independentisme pot actuar com va actuar quan pretenia de manera unilateral trencar l'ordre constitucional, ni el govern espanyol pot actuar amb la desídia amb què va actuar fins a la sentència del 16 d'octubre; aquesta és una herència del PP”, va assenyalar la vicepresidenta.

“Més que suficient”

El punt en què el govern de Sánchez no viatja ni viatjarà a Pedralbes és el de la figura del relator que hi va acceptar per escrit. La vicepresidenta Calvo, que finalment s'integra a la taula juntament amb Pablo Iglesias a pesar de ser en l'origen de la polèmica del relator, va voler tancar ahir aquest debat davant la petició que li va arribar

de la consellera de la Presidència, Meritxell Budó. “L'acreditació que tenim els que formem part dels dos governs és més que suficient per al que hàgim de dir, per al que hàgim de dialogar i per al que hàgim d'acordar [en la taula], més que suficient. Hi estarem asseguts els que representem en termes autonòmics Catalunya i en termes nacionals [estatals] el govern del conjunt d'Espanya; per tant, més que suficient que hi siguem els que hi serem”, va reiterar en tres ocasions.

Un altre integrant de la taula serà el ministre d'Universitats, Manuel Castells, un prestigiós sociòleg amb idees pròpies sobre l'autodeterminació i el dret a decidir que ja ha assumit que no són les que defensarà en el diàleg amb la Generalitat. Quan ahir al Congrés se li va demanar si defensarà allò en què creu i que ha repetit en entrevistes i articles, Castells va ser clar sobre els límits institucionals que el tenallen. “La meva posició serà la del govern [espanyol]. Jo em situo en la posició del govern. Tots els ministres d'aquest govern vam prometre la Constitució; per tant, som tots constitucionalistes. Jo defensaré la posició del govern, que hem de consensuar amb l'altra part, però jo formo part del govern espanyol, no del català”, va precisar Castells, que hi serà com a representant dels comuns.

Arribats a aquest punt, a la banda del govern cata-

Torra i Sánchez, amb les respectives delegacions, a Pedralbes el 2018 ■ EFE

lambé es multipliquen els moviments, acompanyats de les especulacions de rigor sobre com cal enfocar aquesta taula de diàleg. En aquest context, i durant la reunió mantinguda dilluns a Palau amb representants de partits i organitzacions sobiranistes, el president de la Generalitat hauria plantejat a l'ANC, Òmnium i la CUP que també s'integressin en aquesta negociació, segons va avançar dijous *La Vanguardia*. La proposta, ja d'entrada, va causar sorpresa, i també un cert malestar, entre alguns sectors sobiranistes, ja

que suposaria que el diàleg deixés de tenir la categoria d'institucional –de govern a govern– i, per tant, passés a rebaixar-se com a mínim un grau des del punt de vista oficial. La mateixa presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie, s'encarregava ahir de descartar aquesta possibilitat. “Els membres de l'ANC no som càrrecs electes i, per tant, no hem de formar part d'aquesta taula. Una cosa és que hi siguem presents en una fase prèvia, assessorant, fent pressió, o que se'ns n'informi, i una altra de molt diferent, que si guaguem en un òrgan entre

govern”, raonava.

A banda d'expressar aquesta negativa a participar-hi, l'ANC s'ha erigit en una de les veus més incòndules, si no més crítiques, pel que fa als fruits que pot donar aquest diàleg amb l'Estat. La mateixa Paluzie, aprofitant una entrevista a Ràdio 4, es va encarregar ahir de fer-ho parlès quan va afirmar que l'entitat veu aquest procés “amb bastant escepticisme”, fins al punt que va plantejar quina serà la resposta que haurà de donar l'independentisme quan l'executiu de Pedro Sánchez “digui que no reco-

L'APUNT

“Cap fred, cor calent”

Toni Dalmau

A la Roma clàssica hi havia tres maneres d'exercir el poder: l'*imperium*, el poder absolut dels cònsols i els procònsols; la *potestas*, el poder polític que es podia imposar amb coacció i força, i, finalment, l'*auctoritas*, el principi d'autoritat guanyat pel prestigi i el bon fer. Tot polític aspira a arribar o a retornar al poder, dins el partit o en el govern, pel reconeixement de la seva

auctoritas i, una vegada fet, els déus diran si hi haurà *imperium* o *potestas*. Demà, Artur Mas es traurà del damunt la inhabilitació i dimarts presentarà el seu llibre, amb un títol que sembla unir els dos sectors de l'independentisme: *Cap fred, cor calent*. Li serà reconeguda l'*auctoritas* per posar fi al desori de l'espai postconvergent? O el passat li jugarà en contra?

gnòstic”

Les frases

“És lògic començar segurament per una reflexió de diagnòstic del que ha succeït des de fa molts anys”

Carmen Calvo
VICEPRESIDENTA PRIMERA

“La meua posició serà la del govern espanyol. Formo part del govern espanyol, no del català”

Manuel Castells
MINISTRE D'UNIVERSITATS

“Una cosa és que hi siguem en una fase d'assessorament, i una altra és ser en una taula de governs”

Elisenda Paluzie
PRESIDENTA DE L'ANC

de març a l'Hospitalet de Llobregat, i en el qual es fa una aposta programàtica explícita per la unilateralitat com a fórmula per assolir l'estat propi. Aquest, però, no és un titular merament retòric, ja que l'entitat, en el punt 41 del mateix escrit, no només explica que únicament donaran suport electoral a aquells partits que apostin per aquesta via, sinó que hi afegeix: “Denunciarem públicament aquells que, tot i haver manifestat el seu compromís, l'incomplixin.” A tot plegat, però, Elisenda Paluzie no s'hi va voler referir directament ahir, amb l'argument que les eleccions encara no estan convocades formalment i, per tant, no se sap què acabarà defensant cada partit.

Al marge dels continguts, una taula de negociació com aquesta també ha de considerar qüestions formals, de protocol, ja que solen ser analitzades amb lupa. Una de tantes és si el president Torra compareixerà, un cop acabada la trobada, a La Moncloa davant dels mitjans de comunicació —cal recordar que Sánchez ho va fer a Palau— o a la delegació de la Generalitat a Madrid, on sol passar i on, per ara, no han rebut cap indicació en aquest sentit. ■

Una reunió de la comissió bilateral Estat-Generalitat que es va fer a principis d'agost de l'any 2018 ■ ACN

El govern ultima un catàleg de temes a tractar amb l'Estat

■ El proper consell executiu fixarà un ordre del dia per a la comissió bilateral ■ Renfe augura un acord sobre el servei de rodalies

F.E.
BARCELONA

Independentment de la negociació sobre el moll de l'os del conflicte català, la Generalitat té la intenció d'iniciar en breu una ronda de converses amb l'executiu estatal sobre un conjunt de matèries que concerneixen les dues administracions i que, ara mateix, estan més que empantanegades. El traspàs de les beques estudiantils i la gestió del servei de rodalies, així com diverses transferències pendents al cos de Mossos d'Esquadra, són algunes de les qüestions que es tractaran en la propera reunió de la comissió bilateral entre governs. Com a pas previ, però, la sessió del consell executiu de dimarts detallarà quins temes caldria incloure en l'ordre del dia de la trobada d'aquest òrgan. El pas següent serà consensuar aquest llistat amb Madrid i ja fixar dia, hora i lloc per a la trobada.

En una entrevista ahir a Catalunya Ràdio, el con-

seller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, Alfred Bosch, va defensar la necessitat d'abordar aquests assumptes “en paral·lel” a la taula de diàleg, ja que, al marge de la crisi territorial, “cal gestionar el dia a dia” i, en aquest apartat, les urgències a tractar també són moltes.

De fet, una de les més destacades és el futur del servei de rodalies. I, pel que fa a aquesta qüestió, el president de Renfe, Isaias Táboas, va manifestar ahir que la renovació del contracte per continuar gestionant el servei està més que encarrilada, en espera que es tanqui un acord perquè la Generalitat rebi directament els 270 milions anuals corresponents al dèficit tarifari. La transferència d'aquests fons, que ara percep Renfe, així com dur a terme un programa d'inversions que assegurin la qualitat del servei, són les condicions que posa el govern català per signar la renovació del contracte programa. ■

EL CONTRAPUNT

El TC, beques i pancartes

Manuel Castells feia un mes que no tenia agenda oficial com a ministre d'Universitats i ahir acudia al Congrés, així que l'interès de l'oposició per ell i per si té idees pròpies era total. “Ha escrit que l'única violència de l'1-O és la de les forces policials. Li provoca contradicció ser part integrant i cobrar d'aquest estat autoritari i repressor? Dorm tranquil a la nit?”, exigia Marta Martín (Cs). El president de la comissió, Gerardo Pisarello, no la va tallar, i sí que va tallar Sergi Miquel (JxCat) quan etzibava a Castells que l'Estat desobeeix una sentència del Tribunal Constitucional des del 2001 pel fet de no traspasar les beques. “És el que Turull anomena «vestit constitucionalista»: si un govern es diu constitucionalista, no passa res si incomplix sentències del TC. I si un govern deixa una pancarta un dia més del compte en un balcó, les conseqüències són molt cares”, deia Miquel. “Cenyeixi's al tema”, exigia Pisarello. ■ DAVID PORTABELLA

neix el dret a l'autodeterminació perquè no és constitucional”. En aquesta tessitura, també hi va haver retrets cap a ERC, sobre la qual va dir que és “poc pragmàtic” pensar que, d'aquestes converses amb l'Estat, se'n podrà obtenir un referèndum i, en conseqüència, va alertar que “apostar només” per la via dialogada podria acabar “debilitant” les posicions del sobiranisme. Un argumentari, el de Paluzie, que casa amb el document marc o full de ruta fins al 2021 que l'ANC debatrà en la seva assemblea general, prevista per al 22

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Mas compleix la inhabilitació i presenta llibre sobre el 9-N

■ L'expresident publica 'Cap fred, cor calent' coincidint amb la nova etapa política ■ La fragmentació de l'espai postconvergent centra el focus en el futur del dirigent

Redacció
BARCELONA

La inhabilitació del president Artur Mas quedarà sense efecte demà. El dirigent haurà complert la condemna d'un any i un mes imposada en última instància pel Tribunal Suprem per un delictes de desobediència en l'organització i celebració del 9-N. L'inhabilitació del president a partir de demà s'ha fet coincidir amb la sortida del llibre *Cap fred, cor calent*, que es podrà trobar a les llibreries dimarts, 25 de febrer, i amb la primera presentació pública de l'obra, el 27 de febrer a l'auditori de la Pedrera, i una agenda atapeïda d'actes.

El llibre, al qual el president ha dedicat aquest últim any, pretén ser una explicació de primera mà dels inicis del procés sobiranista amb la celebració del 9-N el 2014. Tanmateix, els focus de l'actualitat també se centren en

Les dates

23.02.20

Finalitza per a Artur Mas la condemna d'inhabilitació per un delictes de desobediència.

27.02.20

Presentació del llibre 'Cap fred, cor calent', que se celebrarà en un acte obert al públic a l'auditori de la Pedrera. Es podrà trobar a les llibreries a partir del 25 de febrer.

el futur més immediat de Mas i en la manera com l'expresident de la Generalitat afronta aquesta nova etapa i si la inscriu en l'àmbit de la política catalana. Una possibilitat que ningú descarta atesa la descomposició en què es

troba encara avui l'espai postconvergent, amb el grup parlamentari de Junts per Catalunya exercint de marca electoral sense tenir al darrere una estructura orgànica de partit, i amb una formació política com el PDeCAT esmorteïda. Que Mas pugui ser o no l'aglutinador de tots aquests espais ara que la inhabilitació per exercir càrrec públic o electe queda sense efecte és la gran incògnita que s'obre i que l'expresident començarà a aclarir en els pròxims dies tenint en compte el panorama de la política catalana, amb l'avançament dels comicis previsiblement abans del mes de setembre. A més a més, cal no perdre de vista que un sector de l'independentisme encara malda per construir una candidatura de país tan transversal com sigui possible i que és precisament un altre expresident, Carles Puigdemont, qui ara redo-

Artur Mas, fotografiat l'octubre del 2019 al despatx d'expresident de la Generalitat ■ J. LOSADA

bla esforços des del Parlament Europeu per acabar d'endregar aquest espai, que també podria quedar més aclarit el dia 29 de febrer en l'acte que s'ha de celebrar a Perpinyà i que, ara per ara, ja ha sobrepassat les primeres expectatives pel que fa al nombre d'espectadors que han decidit viatjar-hi.

Fins ara, en declaracions públiques, el president Mas ha assegurat que

s'inclinava més aviat pel no que pel sí a l'hora de decidir un futur de nou en la política catalana. Amb tot, caldrà veure què li reclamarà el seu partit i la militància del PDeCAT amb vista a aquest nou horitzó polític que encara no té un lideratge clar amb Puigdemont al Parlament Europeu i pendent del que passi amb el suplicatori.

Juntament amb Artur Mas, el TSJC, amb el pro-

nunciament posterior del Tribunal Suprem, també va condemnar a inhabilitació per desobediència els exconsellers Francesc Homs, Joana Ortega i Irene Rigau. Tots tres ja van complir la condemna, tot i que Ortega ha anat a declarar aquesta mateixa setmana després que el tribunal considerés que la seva feina com a assessora vulnerava el càstig imposat. ■

Llorach nega que TV3 vulgui blanquejar Pujol

Redacció
BARCELONA

L'aparició de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol en dos reportatges de TV3, un 30 minuts sobre el 0,7% que es destina a cooperació i un *Sense ficció* dels Mossos d'Esquadra, va centrar ahir la comissió de control de l'actuació de

la CCMA. Ciutadans va acusar la Corporació i TV3 de voler "blanquejar" la figura de Jordi Pujol, i la presidenta de l'ens, Núria Llorach, ho va negar rotundament. Marta Ribas, de Catalunya en Comú-Podem, va preguntar a Vicent Sanchis, director de TV3, si "li sembla bé o raonable fer sortir Jordi Pujol a par-

lar d'altres temes quan no vol parlar dels escàndols de corrupció i de frau fiscal pels quals estan sent investigats ell i la seva família". Diversos parlamentaris del PSC, Ciutadans, CatECP i ERC li van demanar que afronti la realització d'un monogràfic sobre el cas Pujol. Sanchis va afirmar que si no s'ha fet

el reportatge que reclamen diversos grups parlamentaris és perquè el llibre d'estil marca que hi ha d'haver contrast en els programes i Pujol no vol parlar del tema.

D'altra banda, la comissió de control de l'actuació de la CCMA va rebutjar davant la mateixa comissió per informar sobre les manifestacions del periodista Toni Soler en el programa *Està passant* amb relació als Mossos d'Esquadra. Tot va començar amb un gag emès el 16 d'octubre en què es carre-

gava contra l'actuació policial durant les setmanes posteriors a la sentència del Suprem sobre l'1-O i s'hi incloïen imatges de gossos amb cascos de policia o amb projectils de foam. Soler es va disculpar i va admetre que el gag era "poc afortunat". Finalment, es va aprovar el doblatge a l'aranès dels capítols d'*Una mà de contes* que s'han produït a partir dels tres millors projectes -guanyador i finalistes- dels Jocs Florals Escolars de Catalunya, en la categoria de "conte audiovisual il·lustrat". ■

Núria Llorach, en la comissió de la CCMA ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La jutgessa veu “legítim” el control policial a la CUP

■ Ordena l'arxivament de la denúncia per coaccions a dos comissaris espanyols que van ordenar vigilar la seu del partit sense ordre judicial perquè no van entrar-hi ■ La formació presentarà recurs

Mayte Piulachs
BARCELONA

El setge policial durant més set hores a la seu de la CUP, al carrer Casp de Barcelona, el 20 de setembre del 2017, protagonitzat per agents de la policia espanyola sense cap ordre judicial va ser “legítim” perquè “actuaven de policia judicial” en compliment de l'ordre de la Fiscalia Superior de Catalunya de comissar tot el material per dur a terme el referèndum d'autodeterminació de Catalunya, que el Tribunal Constitucional havia declarat il·legal.

És el raonament de la titular del jutjat d'instrucció número 9 de Barcelona, la magistrada Sílvia López Mejía, per ordenar l'arxivament de la denúncia presentada pel partit per un delictes de coaccions contra dos comissaris espanyols per haver ordenat aquest control de la seu i haver impedit la llibertat de circulació de polítics i militants. El penalista Benet Salellas, que du l'acusació de la CUP, ja va anunciar ahir que presentaran un recurs a l'Audiència de Barcelona ja que considera que aquella acció “no pot quedar impune” perquè va “vulnerar drets”.

La magistrada, després dels interrogatoris als acu-

El setge policial sense ordre judicial a la seu de la CUP, el 20 de setembre del 2017, va coincidir amb escorcolls de l'1-O ■ A.S.

sats i testimonis (com ara l'exdiputat de la CUP David Fernández i l'advocat Àlex Solà, que anava a fer mediació), sosté que no es va produir el delictes de coaccions perquè no es va impedir la lliure circulació a ningú i perquè els agents no van accedir al local de la formació anticapitalista ja que a les vuit del vespre la fiscalia va respondre al cap de l'operació que l'escorcoll no es podia dur a terme perquè es necessitava el vistiplau d'un jutge.

Aquesta polèmica actuació va començar el matí

Jutgen dos caporals per lesions lleus a una noia el 18-O

El titular del jutjat d'instrucció número 22 de Barcelona va jutjar ahir dos caporals dels Mossos acusats de permetre que un agent (no identificat per Interior, tot i que hi ha imatges) piqués amb la porra una noia que era al vestíbul de la Renfe de plaça Catalunya el 18 d'octubre passat, durant els aldarulls que es van produir a la nit, després de les manifestacions contra la sentència del Suprem. És el primer judici per abus policial en les accions

postsentència. La noia va explicar que era al vestíbul quan un grup de gent va baixar-hi corrents i darrere agents dels Mossos, i un d'ells li va picar al genoll, tot i que ella li ensenyava el bitllet de tren que tenia a la mà i li deia “ja marxo”, i després es va ajupir a terra i altres policies van pegar-li i li van provocar policontusions. A la vista hi van anar acusats catorze agents dels Mossos, de les dues unitats de la Brimo que hi van intervenir, i com que

la víctima no els va reconèixer, Laura Medina –advocada de la noia i d'Irídia– va demanar primer la suspensió per intentar identificar l'autor amb més proves, i en rebre la negativa del jutge, va dirigir l'acusació als dos caps que “van permetre aquesta acció indiscriminada i perquè duia una estelada al coll”. Va demanar una pena de multa per a tots dos i que indemnitzin la noia amb 600 euros, i en fa responsable la Generalitat.

L'ANC i Òmnium
D'altra banda, l'ANC i Òmnium es personaran com a acusació popular en la investigació sobre les càrregues policials de l'1-O a Barcelona, segons va confirmar ahir la presidenta de l'Assemblea, Elisenda Paluzie. L'equip d'advocats de les entitats, que s'hi presenten per separat, serà el mateix que el que tenia fins ara l'Ajuntament, segons informa l'ACN. ■

Arxiven la denúncia per la filtració del cas dels CDR

Redacció
BARCELONA

El magistrat del jutjat d'instrucció 47 de Madrid, Adolfo Carretero, ha arxivat la denúncia per les filtracions del sumari dels nou CDR detinguts el 23 de setembre passat, acusats de terrorisme. En una interlocutòria feta pública

ahir, el magistrat explica que quan es va publicar la informació sobre el sumari de la investigació de l'Audiència Nacional “les actuacions ja no eren secretes” i totes les parts n'havien rebut còpia. “No està prou acreditat que es tractés d'un delictes de revelació de secrets” i “no pot imputar-se a una per-

sona determinada”, manté Carretero, que conclou que “queda clar que cap funcionari judicial o policial va filtrar les actuacions a la premsa”.

El magistrat manifesta que no es pot determinar qui va passar el sumari a la premsa perquè estava en mans de totes les parts. També creu que el fet que

les actuacions ja no fossin secretes “no només resta gravetat a la possible conducta delictiva denunciada, sinó que la pot fer atípic, perquè son nombroses les difusions públiques de diligències judicials reservades per la premsa a Espanya, sense que això doni origen a cap causa criminal”. I conclou: “Estariem davant una hipotètica investigació prospectiva sense dades objectives per fer-se que podria vulnerar els drets fonamentals de persones totalment innocents i alienes a la filtració.” ■

Un dels detinguts a Sabadell acusats de terrorisme, el 23 de setembre passat ■ EFE

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Cap aviador feixista viu

CAS • Itàlia informa el jutjat de Barcelona que des del 2013 cerca autors dels bombardejos del 1938, que van matar un miler de ciutadans, que els cent identificats de l'aviació legionària que hi haurien participat són morts **ACCIÓ** • La reparació, pendent

Mayte Piulachs
BARCELONA

A un pas de l'arxivament. Així està actualment la investigació que des del 2013 du a terme el jutjat d'instrucció número 28 de Barcelona per esbrinar si hi ha viut algun dels integrants de l'aviació legionària italiana, militars i civils, que van participar en els bombardejos massius i indiscriminats sobre la ciutat de Barcelona durant la Guerra Civil, que va causar un miler de morts el 1938. La causa es va iniciar amb una querrela de dos supervivents i l'associació AltraItàlia per crims de guerra i lesa humanitat, i aportaven el nom de 22 oficials, per reclamar-los una reparació, mai reconeguda. Tot i la poca col·laboració de les autoritats italianes, dos pèrits van identificar un centenar de possibles aviadors, dels quals el Ministeri de Defensa italià acaba de respondre, que "tots" són morts i no de tots se n'aclareix la suposada implicació. I hi afegeix que no ha pogut identificar els integrants de l'armada italiana Eugenio di Savoia, el febrer del 1937.

Les acusacions, com ara l'Ajuntament de Barcelona, que es va personar en la causa l'any 2015, han de decidir ara si demanen més proves i si no la jutgessa haurà d'arxivar la causa, com va fer inicialment, tot i que la secció desena de l'Audiència de Barcelona li va ordenar reobrir-la en una resolució històrica, ja que aquesta causa és la primera en què s'aplica el dret internacional contra crims de la Guerra Civil. La llei d'amnistia de l'estat del 1977 no permet investigar espanyols.

L'expedient judicial, que un cop

Imatge dels bombardejos a Barcelona que es reproduceix al llibre 'Tres dies de març', de l'historiador Joan Villarroya ■ ARXIU

arxivat es podrà consultar, és tota una peça històrica, ja que corrobora la participació d'oficials de la Itàlia feixista, no només de voluntaris, així com de Mussolini, en un recuperat telegrama amb la seva ordre directa d'atacar Barcelona. El lletrat de l'administració de Justícia del jutjat d'instrucció número 28 de Barcelona, Joan Artur Safocada, és l'ànima que aquesta causa no hagi caigut en sac trencat abans, ja que ha reclamat constantment comissions rogatòries, el suport d'ens com l'Eurojust, així com la cerca de proves, que els darrers anys ha tingut el suport de Luis Rodríguez Sol, fiscal i magistrat d'enllaç espanyol amb el jutge italià Flavio Monteleone. Safocada té documentats els entrebancs de la investigació, en què constata que el Ministeri de Justícia italià ha controlat la infor-

mació i que hi ha hagut força dilacions indegudes, que les acusacions podrien aprofitar ara per anar a tribunals europeus al·legant incompliment de la norma, ja que no s'espera que el Ministeri de Justícia espanyol faci cap reclamació a l'italià.

Per avançar en la investigació el secretari judicial va impulsar que dos historiadors actuassin com a pèrits, i les acusacions van contractar l'italià Edoardo Mastroilli i el català Ramon Arnabat, que durant uns dies van anar a buscar documentació a l'Ufficio Storico dell'Aeronautica Militare Italiana. La cerca del ministeri també ha estat laboriosa, perquè a Itàlia no hi ha cap base de dades nacional del DNI; aquests documents els expedeixen els municipis i per saber la data de defunció cal anar a cada localitat.

Anaïs Franquesa, que dirigeix

102
anys tenia el tinent Luigi Gnechi, de l'Aviazione Legionaria, quan va morir el 2016. És l'únic que van trobar viu el 2014, arran d'una notícia. Va ser interrogat per les autoritats italianes i va negar haver participat en la massacre de Barcelona, tot i la prova documental.

L'acusació particular en els bombardejos de Barcelona, sosté que "Itàlia ha demorat la resposta fins a assegurar-se que no quedaven supervivents". Franquesa també dirigeix la querrela que el 2018 va presentar l'Ajuntament de Durango per lesa humanitat contra components de l'Aviazione Legionaria, que van causar el terror i van matar 336 civils d'aquest municipi de Biscaia el 31 de març, el 2 i el 4 d'abril del 1937. L'acusació recorda que les accions bèl·liques fetes contra la població per l'Aviazione Legionaria "mai van ser objecte d'investigació pels tribunals italians, ni tampoc van quedar extingides en el tractat de pau de 1943 entre el govern italià i els aliats, ja que només era per accions de la Segona Guerra Mundial, no per accions anteriors". La reparació civil continua pendent. ■

Obren una fossa cercant un veí de Bot i dos soldats

Redacció
BOT

La conselleria de Justícia va obrir ahir una fossa a Bot (Terra Alta) on es busca un veí desaparegut durant la retirada del front d'Aragó de la Guerra Civil. Un testimoni va explicar fa anys a la família que l'havien trobat mort, junt

amb dos soldats anònims, i l'havien enterrat a tocar de l'ermita de Sant Josep. Durant anys, la por els va fer callar el secret. La consellera Ester Capella, que va visitar ahir les primeres excavacions, confia que es puguin trobar les restes i encreuar-les amb l'ADN de la família perquè les filles i la resta dels descendents

acomiadin l'avi. Amb aquesta són ja 27 les fosses obertes a Catalunya des del 2017, quan es va posar en marxa el Pla de Fosses. Les anàlisis genètiques han permès identificar 8 víctimes. Justícia preveu senyalitzar les fosses i donar més informació arreu del territori també sobre les excavacions.

Per altra banda, els governs de Catalunya i de les Illes Balears preparen conjuntament l'obertura de la fossa de sa Coma, on es calcula que podria haver-hi 500 soldats enterrats, en el desembarcament de Mallorca, el 1936, a l'inici de la Guerra Civil. Segons els experts, els soldats suposadament enterrats a la fossa de sa Coma pertanyrien a l'exèrcit republicà que va arribar Mallorca amb la intenció de reconquistar-la, perquè un mes abans la revolta militar havia obtingut el control de Palma. ■

Una de les primeres fosses que es van obrir, en aquest cas al cementiri de Soleràs ■ ACN